

2526
2484 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

In het Internationale Verdrag betreffende verdovende middelen, getekend te Genève op 19 Februari 1925 (*Staatsblad* 1928 no. 356), komt in artikel 28 een bepaling voor, waarbij de Verdragsluitende Partijen zich verbinden, tegen overtreding van de wetten en regelingen, strekkende ter uitvoering van genoemd Verdrag, gestrengde straffen te bedreigen en verbeurdverklaring van de stoffen, waarmee de overtreding wordt gepleegd, mogelijk te maken. Een bepaling in dezelfde geest, doch in minder besliste vorm, was ook reeds opgenomen in artikel 20 van het Internationaal Opiumverdrag, ondertekend te 's-Gravenhage op 23 Januari 1912 (*Staatsblad* 1920 no. 290).

Er werden steeds klachten vernomen, dat tegen smokkelaars in verdovende middelen niet overal met voldoende gestrengheid werd opgetreden. Ook werd het als een gemis gevoeld, dat in vele gevallen ernstige vergrijpen tegen wetten en bepalingen op verdovende middelen niet vielen onder die, waarvoor uitlevering kon worden toegestaan. Toen nu op 20 April 1929 het Verdrag ter bestrijding van de valse munterij was gesloten, vond de Internationale Politiecommissie daarin aanleiding om aan de Raadgevende Opiumcommissie van de Volkenbond ter overweging te zenden een ontwerp voor een verdrag tot onderdrukking van de sluikhandel in verdovende middelen, welk ontwerp in vele opzichten overeenkwam met evengenoemd Verdrag.

Voorts werd in de Slotakte, behorende bij het Internationale Verdrag tot beperking van de vervaardiging en tot regeling van de distributie van verdovende middelen, ondertekend te Genève op 13 Juli 1931 (*Staatsblad* 1933 no. 322) onder no. V de wens uitgesproken, dat zo spoedig mogelijk een verdrag voor de vervolging en bestraffing van vergrijpen tegen de wetten op de verdovende middelen zou worden gesloten.

Het door de Internationale Politiecommissie opgestelde voorontwerp werd door de Raadgevende Opiumcommissie bestudeerd en omgewerkt, in welke taak een belangrijk aandeel werd genomen door twee juristen, die respectievelijk aan de Franse en aan de Nederlandse vertegenwoordiger in die Commissie door hun Regeringen waren ter zijde gesteld (voor Nederland Mr J. R. M. van Angeren).

Bij herhaalde bestudering, zowel in de Raadgevende Opiumcommissie, als door de Regeringen, rezen verschillende moeilijkheden. De Raad van de Volkenbond vond daarin aanleiding, het ontwerp te doen bestuderen in een Comité van deskundigen, waarin ook Nederland door een jurist, Mr J. R. M. van Angeren, werd vertegenwoordigd. In zijn definitieve vorm werd het Verdrag ten slotte opgesteld in een internationale Conferentie, welke op 8 Juni 1936 te Genève bijeenkwam en waartoe alle Staten, Leden zowel als niet-leden van de Volkenbond, waren uitgenodigd. Op de Conferentie waren 42 landen vertegenwoordigd, waarvan 2 (Finland en Letland) zich tot zenden van waarnemers hadden beperkt. De Conferentie stond onder Voorzitterschap van een Nederlander, Mr J. Limburg. Aan het slot van die Conferentie werd het Verdrag ondertekend door de vertegenwoordigers van 32 Staten (w.o. Nederland).

De Verenigde Staten van Amerika hebben aan de opstelling van het Verdrag een werkzaam aandeel genomen, maar de Amerikaanse Delegation heeft tenslotte het Verdrag niet ondertekend. In haar oog ging het Verdrag niet ver genoeg.

De Nederlandse Delegation heeft bij de ondertekening van het Verdrag in het Protocol van ondertekening een voorbehoud gemaakt ten aanzien van artikel 2, sub c, van de volgende inhoud:

„Dat Nederland zijn aanvaarding van het Verdrag afhankelijk maakt van het voorbehoud, dat het, overeenkomstig de grondbeginselen van zijn strafrecht, artikel 2, sub c, slechts in het geval, dat er een begin van uitvoering is, kan nakomen.”

De Regering is voornemens bij de eventuele bekrachtiging van het Verdrag dit voorbehoud te handhaven.

Op grond van artikel 22 trad het Verdrag in werking op 26 October 1939. Het is thans bekrachtigd door België, Brazilië, Canada, China, Columbia, Egypte, Frankrijk, Griekenland, India en Roemenië, terwijl Ethiopië, Guatemala, Haïti, Kambodja, Laos, Oostenrijk en Turkije tot het Verdrag zijn toegetreden.

Het Verdrag is opgebouwd op de volgende grondslagen: a. strenge bestraffing van alle opzettelijk gepleegde, verboden handelingen met verdovende middelen (artikel 1—6); b) uitlevering, zo mogelijk van eigen onderdanen en in elk geval van vreemdelingen, die deze handelingen in ernstige mate elders hebben gepleegd, of bestraffing van die personen, indien uitlevering niet plaats heeft (artikel 7—9); c) verbeurdverklaring van aangehaalde verdovende middelen en van de goederen, die bestemd waren om het misdrijf te plegen (artikel 10); d) oprichting en werkring van nationale centrale bureaux ter bestrijding van de sluikhandel in verdovende middelen, welke bureaux onderling moeten samenwerken (artikel 11 en 12); e) rogatoire commissies (artikel 13); f) algemene en protocolaire bepalingen.

Als Bijlage I is bij deze Memorie gevoegd de Slotakte der Conferentie, waaraan een Nederlandse vertaling als Bijlage II is toegevoegd. Bijlagen III en IV bevatten de vertaling in het Nederlands van het Verdrag en van het Protocol van ondertekening.

De Nederlandse uitleveringswet staat uitlevering voor opiumdelicten niet toe. Daarom is wetswijziging in dit opzicht nodig, alvorens het Verdrag in Nederland toepassing zal kunnen vinden. Ook komt het gewenst voor, tegen opiumdelicten zwaardere straffen te bedreigen teneinde aan de geest van het Verdrag te voldoen. Derhalve wordt gelijktijdig met de indiening van dit ontwerp van wet, ter goedkeuring voorgelegd een ontwerp van wet tot wijziging van de Opiumwet (*Staatsblad* 1928 no. 167), alsmede een ontwerp van wet tot wijziging van de Wet van 6 April 1875 (*Staatsblad* no. 66), tot regeling der algemene voorwaarden op welke, ten aanzien van de uitlevering van vreemdelingen, verdragen met vreemde Mogendheden kunnen worden gesloten, teneinde de Nederlandse wetgeving aan het Verdrag aan te passen.

De voor de bekrachtiging vereiste voorbereidingen zijn vertraagd door verschillende omstandigheden, vooral in verband met de oorlog en de daarmede gepaard gaande vijandelijke bezetting.

De wijzigingen, welke in het Verdrag zijn aangebracht bij het op 11 December 1946 te New York ondertekende Protocol tot wijziging van de Overeenkomsten, Verdragen en Protocollen inzake verdovende middelen, gesloten te 's-Gravenhage op 23 Januari 1912 te Genève, op 11 Februari 1925 en 19 Februari 1925 en op 13 Juli 1931, te Bangkok op 27 November 1931 en te Genève op 26 Juni 1936 (*Staatsblad* 1948 no. I 175), betreffen uitsluitend de overdracht van de bevoegden van de Volkenbond op de Verenigde Naties en de vervanging van het Permanente Hof van Internationale Justitie door het Internationaal Gerechtshof.

Het is de bedoeling, dat het Verdrag voor het gehele Koninkrijk zal worden bekrachtigd.

De Landsregeringen van Suriname en van de Nederlandse Antillen hebben verklaard, tegen het wetsontwerp geen bezwaar te hebben. Ter voldoening aan het bepaalde bij het tweede lid van artikel X der Interimregelingen voor Suriname (*Staatsblad* no. J 575) en voor de Nederlandse Antillen (*Staatsblad* no. K 419) zijn de desbetreffende verklaringen als Bijlage V in afschrift bij deze Memorie gevoegd.

De Gouverneur van Nieuw-Guinea is mede om advies gevraagd; deze heeft doen weten, geen bedenking te hebben tegen de bekrachtiging van het wetsontwerp.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
STIKKER.

De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,
A. M. JOEKES.

De Minister van Justitie,
H. MULDERIJE.

De Minister voor Uniezaken
en Overzeese Rijksdelen,
L. PETERS.